

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1529

гр. София, 09.06.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело № 20211000502327 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 628 и сл. ГПК.

1. От ответника е подадена въззивна жалба срещу Решение № 263073/13.05.2021 г., постановено по гр. д. № 1608/2019 г. по описа на СГС, ГО, I-11 с-в, с което са уважени предявените кумулативно обективно съединени осъдителни искове с дадена от първата инстанция правна квалификация по чл. 57, ал. 1 от Закона за платежните услуги и платежните системи (отм.), чл. 79, ал. 1, предл. 2 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), във вр. с чл. 82 ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, както следва: 1) за заплащане на сумата от 982000 евро, представляваща сборът на сумите по 6 броя неразрешени платежни операции с авоарите от открита банкова сметка в евро – през периода от 02.01.2018 г. до 22.01.2018 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 04.02.2019 г., до окончателното ѝ изплащане; 2) за заплащане на сумата от 1182,40 евро, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от виновното неизпълнение на договорно задължение по договора за разплащателна сметка – удържане на комисионни при извършване на процесните шест неразрешени платежни операции и 3) за заплащане на сумата от 74521 евро, представляваща законна мораторна лихва върху главното парично притезание, изтекла за периода от 04.04.2018 г. до 04.02.2019 г.

Страни по спора:

2. Подадени са по-горе описаните кумулативно обективно съединени искове от Д. П. С. (D. P. S.), чрез неговите процесуални представители адв. В. Б. Х. от САК, с адрес на кантората: гр. ***, ул. „****“ № 7Б, партер, GSM +3598*** и адв. И. С. В. от САК, с адрес на кантората: гр. ***, бул. „****“ № 65, ет. 1, ап. 3, GSM +3598*** срещу „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, със седалище и адрес на управление гр. София, район „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260, представлявано от адв. К. С. Ч. от САК, с

адрес за призоваване АД „Боянов и Ко“, гр. ***, бул. **, *** № 82, тел. +35902***.

Факти по спора:

3. В исковата молба се твърди, че на 22.11.2017 г. в гр. София между Д. П. С. (ищеца по настоящото исково производство), от една страна като влогодател (доверител), и „Юробанк И Еф Джи България“ АД, от друга страна като влогоприемател (довереник), е сключен Договор за разплащателна сметка на физически лица, с който банката е поела задължение да открие и води безсрочна разплащателна сметка в евро на името на титуляря (вложителя), чрез която му предоставя платежни услуги. Договорът е сключен при предварително установени от търговеца Общи условия, които са част от предметното съдържание на договорното правоотношение.
4. Ищецът поддържа, че във връзка със своите инвестиционни намерения е извършил общо 12 парични превода към откритата еврова банкова сметка, като тя е била заверена общо със сумата от 999860 евро.
5. Твърди, че на 06.02.2018 г. е посетил Финансовия център на банката, където е открита разплащателната сметка, с намерение да осъществи банкова операция с авоара по нея, но служител на банката го е уведомил, че по сметката му салдото възлиза едва на сумата от 16000 евро.
6. Заявява, че бил изумен от този факт, като поискал обяснение от служителя - последният му предоставил банково извлечение за движението по сметката за периода от откриването ѝ на 22.11.2017 г. до 06.02.2018 г. Именно от това извлечение ищецът установил, че непознато за него лице на име Е. Б. (В. Е.) – без надлежно овластяване от титуляря на сметката (на което не е издавал каквото и да е пълномощно), е извършило разпоредителни действия с авоара в банковата му сметка, чрез шест отделни преводни нареждания за сумата общо от 982000 евро.
7. Банковият служител му изяснил, че тези едностранни разпоредителни сделки са извършени от В. Е., представил се като пълномощник на вложителя с Пълномощно с рег. № 66136-преписка № 30089/01.12.2017 г., на нотариус Х. К., гр. ***, вписан в Нотариалната колегия при гр. Милано, Република Италия.
8. Твърди, че на предявеното му „пълномощно“ изобщо липсвал подпис за упълномощител, поради което след напускане на офиса на банката предприел следните правни и фактически действия за защита на неговите законни интереси (за възстановяване на първоначалния авоар): 1) сигнал до банката от 06.03.2018 г. за неправомерно разпореждане с авоара, като е поискал исковата сума да му бъде възстановена по банковата му сметка; 2) копие от същия сигнал до Централната банка на Република България, Управление „Банков надзор“ – на 08.03.2018 г.; 3) отправено е писмено запитване до нотариус Х. К., гр. ***, вписан в Нотариалната колегия при гр. Милано, Република Италия, който бил му отговорил, че не е съставял, нито е заверявал на 01.12.2017 г. пълномощно с № 66163/30089, с което вложителят да е упълномощил Е. Б. да извършва разпоредителни действие с авоарите по банковите сметки на упълномощителя, като нотариусът бил изказал своето твърдение, че със сигурност

пълномощното е „фалшиво“. В този отговор нотариус Х. К. уведомил ищеца, че на 20.02.2018 г. чрез електронната поща на официалния му адрес е получил от служител при ответната банка запитване за потвърждаване валидността на гореописаното пълномощно, като е отговорил на запитващата страна, че това пълномощно следва да се счита за „фалшиво“, поради което е уведомил Нотариалния съвет на Милано за ползването на „фалшивото“ пълномощно от 21.02.2018 г.

9. Въз основа на така заявените факти ищецът формулира следното правно съждение: „служителите на банката са действали непредпазливо и са проявили груба небрежност, като са дали възможност на лице, което не притежава представителна власт, да се разпореди със средствата, налични в банковата сметка, тъй като на банката е представено пълномощно, което от външна страна е било нередовно и не би следвало да бъде прието като редовно упълномощаване с оглед липсата на дължим реквизит на същото, а именно „подпис“ на „упълномощител“, поради което банката е следвало да откаже извършването на процесните 6 банкови операции.
10. В отговора на исковата молба ответникът признава, че действително на 22.11.2017 г. Д. П. С. е посетил офиса на банката, като обаче е бил придружаван от две лица, които не само са присъствали на откриването на разплащателната сметка, но и са участвали при разговора със съответния банков служител. Едното придружаващо лице било Г. В., италианец, който преди това – от пролетта на 2017 г., вече бил клиент на банката. Другото лице – също италианец, се е представил като А. и като финансов консултант на г-н С.. Разговорът между тримата чужденци и банковия служител се провеждал на английски език, като г-н С. показал средно ниво на владеене на този език, осигуряващо му възможност да разбира и лично да участва в разговора.
11. Твърди, че при проведения разговор банковият служител разбрал, че г-н С. има намерение да оперира с последващо откритата разплащателна сметка чрез пълномощник. Предвид очакваните международни трансакции по сметката и за осигуряване на дистанционен достъп и контрол върху движението на суми по нея на г-н С. е било предложено интернет банкиране, есемес известяване и дебитна карта, но той отказал и трите.
12. Банката не оспорва наведените в исковата молба фактически твърдения за извършените банкови операции, с които е заверявана и задължавана банковата сметка на ищеца, но заявява, че за първи път неговият пълномощник – Е. Б., е посетил офиса на търговеца на 15.12.2017 г., като е бил съпроводен от Г. В. и финансовия съветник А..
13. Именно в този момент Е. Б. е предоставил на банковия служител оригинала на нотариално заверено на 05.12.2017 г. от италианския нотариус препис от пълномощно от 01.12.2017 г., като верността на оригинала на този препис бил заверен с апостил и преведен от заклет преводач от италиански на български език. Това пълномощно било специално (изрично), което овластявало пълномощника да извършва разпореждане с авоара по банковата сметка на ищеца, открита при ответната банка.
14. Тъй като Е. Б. не владеел български език, като не говорил и добър английски език, се

- наложило G. В. и А. да му превеждат от английски на италиански език.
15. Ответникът твърди, че при извършване на всяко платежно нареждане Е. Б. представял на съответния банков служител оригинала на преписа на пълномощното, чиято вярност е удостоверена с апостил. Вторият път, когато било извършено платежно нареждане, това лице било отново съпровождано от G. В. и А., а при осъществяването на следващите парични преводи от дама, чрез която се осъществявала комуникацията между него и банковия служител (чрез превод от английски на италиански език).
 16. Банката оспорва твърдението на ищеца, че при уведомяването на г-н С., че пълномощник е извършвал от негово име процесните парични преводи, той е останал изумен от този факт – напротив, след като му било представено извлечение от неговата банкова сметка, на въпрос от банковия служител от кого са правени преводни нареждания по сметката му, бил получен отговор, че те са извършвани от пълномощника му Е. Б. („Не последвала реакция на каквото и да е възражение, изненада, още по-малко изумление“). Ищецът приел спокойно предоставената му информация, спокойно прегледал и предоставеното му копие от оригинала на нотариално заверения препис на пълномощното, с което Е. Б. се е легитимирал като надлежен пълномощник на ищеца.
 17. На същата дата – 06.02.2018 г., но малко по-късно, когато се върнал отново в банковия офис, влогодателят отново не уведомил банковите служители за нередовности при осъществяване на процесните платежни операции, наредени от пълномощника му Е. Б., а само поискал да оттегли това пълномощно, за което собственоръчно написал молба на английски език.
 18. Едва на 20.02.2018 г. г-н С. устно уведомил служител на банката за проблем с трансферите на суми от неговата разплащателна сметка, като на 06.03.2018 г. подал писмен сигнал до банката.
 19. Банката признава, че на 20.02.2018 г. е отправила запитване до италианския нотариус дали пълномощното от 01.12.2017 г. е редовно изпълнено и регистрирано в неговия нотариален регистър, дали нотариално завереното копие на това пълномощно има същата правна сила като самото пълномощно и дали е стандартна практика издаването на такива копия, като му е изпратено сканирано копие от него. Без да отговори точно и ясно на зададените му въпроси и по-конкретно дали пълномощното от 01.12.2017 г. е редовно и регистрирано в неговия регистър, респ. дали е „фалшив“ само изпратеният му документ, нотариусът се задоволил единствено със следния отговор: „Прикаченият документ е ФАЛШИВ. Не го използвайте“.
 20. На 27.02.2018 г. ответникът бил отправил писмено запитване чрез електронна поща до зам.-прокурора на Република Италия Е. Г. (E. G.), която с подписа си била завершила чрез апостил процесния нотариално заверен препис на пълномощното. В отговор на запитването банката е получила потвърждение от Прокуратурата в Монца, Република Италия, че на 12.12.2017 г. е издаден апостил с № 1937 със съответния нотариален подпис, т.е. официално било потвърдено, че „апостилът върху преписа на пълномощното е действителен“.

21. Въз основа на така изложените факти банката достига до следните правни съждения:
- 1) представеният документ е препис от пълномощно, а не самото пълномощно, поради което и не съдържа подпис на упълномощителя Д. П. С.; 2) чрез апостила компетентен италиански държавен орган (зам.-прокурор на Република Италия) е удостоверил истинността на подписите и печатите, положени в документите, като е потвърдена нотариалната заверка на преписа от пълномощното, т.е. потвърдена е истинността на документа, поради което преписът на пълномощното е могъл да бъде ползван в Република България; 3) процесните 6 платежни операции са били извършени в полза на т. нар. путативен кредитор съгласно клаузата, уговорена в т. V.26 от Общите условия към договора, във вр. с чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗЗД: „Банката не носи отговорност за изплатените суми и извършени разпореждания по пълномощно, ако не ѝ е било съобщено писмено, че то е оттеглено и ако преди получаването на уведомлението добросъвестно е платила сума на лице, което въз основа на недвусмислени обстоятелства се явява овластено да я получи“.
22. Един от решаващите мотиви на първоинстанционния съд за уважаване на предявените искове представлява правният довод, че „поради наличието на специални правила, уреждащи отговорността на банката за неразрешената платежна операция, правилото на чл. 75, ал. 2 ЗЗД не се прилага, поради което ирелевантно за отговорността на банката е дали тя е платила (изпълнила нареждането) въз основа на недвусмислени обстоятелства, сочещи правата на наредителя. Отговорността за процесните неразрешени операции се понася по правило от банката (чл. 57 ЗПУПС, отм.), освен ако извършеното им е в резултат от умишлено или при груба небрежност неизпълнение на задължения на титуляря, в който случай нему не се възстановява стойността на операцията, независимо от размера ѝ (поради установено отклонение от чл. 58 ЗПУПС, отм.). Ответникът не твърди и не доказва наличието на такова поведение на ищеца в причинна връзка с процесните трансакции, като обстоятелствата, свързани с твърденията на ответника за възможна негова добросъвестност, не следва да бъдат обсъждани по изложените по-горе съображения“.

Приложимо национално право:

23. *Закон за платежните услуги и платежните системи от 2009 г. (отм., ДВ, бр. 20/6.03.2018 г., в сила от 6.03.2018 г., но приложимо обективно право към момента на пораждаване на твърденията от ищеца юридически факти):*

Чл. 51. (1) Платежната операция е разрешена, ако платецът я е наредил или е дал съгласие за изпълнението ѝ. При липса на съгласие платежната операция е неразрешена.

(2) Разрешението от платеца се дава преди изпълнението на платежната операция или ако е уговорено между платеца и неговия доставчик на платежни услуги - след изпълнението на операцията.

Чл. 56. (1) Когато ползвателят на платежна услуга твърди, че не е разрешавал изпълнението на платежна операция или че е налице неточно изпълнена платежна операция,

доставчикът на платежната услуга носи доказателствената тежест при установяване автентичността на платежната операция, нейното точно регистриране, осчетоводяването, както и за това, че операцията не е засегната от техническа повреда или друг недостатък.

(2) Установяването на автентичността е процедура, която позволява на доставчика на платежна услуга да провери правомерното използване на конкретен платежен инструмент, включително неговите персонализирани защитни характеристики...

Чл. 57. (1) В случай на неразрешена платежна операция доставчикът на платежни услуги на платеща му възстановява незабавно стойността на неразрешената платежна операция и, когато е необходимо, възстановява платежната сметка на платеща в състоянието, в което тя би се намирала преди изпълнението на неразрешената платежна операция.

Чл. 58. (2) Платецът понася всички загуби, свързани с неразрешени платежни операции, ако ги е причинил чрез измама или с неизпълнението на едно или повече от задълженията си по чл. 53 умишлено или поради груба небрежност. В тези случаи платецът понася вредите независимо от размера им.

24. Закон за задълженията и договорите

Чл. 75. (1) Изпълнението на задължението трябва да бъде направено на кредитора или на овластено от него, от съда или от закона лице. В противен случай то е действително само ако кредиторът го е потвърдил или се е възползвал от него.

(2) Длъжникът се освобождава, ако **добросъвестно** е изпълнил задължението си към лице, което, **въз основа на недвусмислени обстоятелства**, се явява овластено да получи изпълнението. Истинският кредитор има право на иск срещу лицето, което е получило изпълнението. Изпълнението към недееспособен кредитор освобождава длъжника, ако то е отишло в полза на кредитора.

25. Търговски закон

Чл. 422. (3) При загубване, унищожаване или открадване на издадения влогов документ влогодателят е длъжен незабавно писмено да уведоми банката. Банката не носи отговорност, ако преди получаване на уведомлението **добросъвестно** е платила сума на лице, което **въз основа на недвусмислени обстоятелства се явява овластено да получи сумата**.

26. Национална съдебна практика:

27. Настоящият съдебен състав не установи съдебна практика на българския Върховен касационен съд по въпросите, предмет на преюдициалното запитване.

28. **Връзка с правото на Европейския съюз. Позиция на съда по зададените преюдициални въпроси:**

29. Нормативната цел на приложимата за спора по главното производство Директива 2007/64/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 г. относно

платежните услуги във вътрешния пазар, за изменение на Директиви 97/7/ЕО, 2002/65/ЕО, 2005/60/ЕО и 2006/48/ЕО и за отмяна на Директива 97/5/ЕО (за краткост наричана в настоящото изложение Директивата) е насочена към създаването на единен пазар на платежните услуги. И за да се премахнат вътрешните граници в Общността, като се ускори свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали, е необходимо да се хармонизират правилата за функционирането на този пазар – арг. съображение 1 и съображение 60 от Преамбюла на Директивата.

30. Съгласно задължителните за националните юрисдикции разяснения относно правилното приложение на общностното право, дадени в Решение на СЕС от 02.09.2021 г по дело С-337/20, с оглед на тълкуването на разпоредба от правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът, в който тя се вписва, и целите на правната уредба, от която тя е част. Генезисът на разпоредбата от правото на Съюза също може да разкрие обстоятелства, които са релевантни за нейното тълкуване (т. 31). В т. 41 от мотивите на това решение е изяснено, че съгласно член 86 от Директива 2007/64, озаглавен „Пълна хармонизация“, „[б]ез да се засягат разпоредбите на [редица изброени разпоредби от директивата], доколкото настоящата директива съдържа хармонизирани разпоредби, държавите членки не могат да запазят или въвеждат в действие разпоредби, различни от предвидените в настоящата директива“. Нито един от членове 58, 59 и 60 от същата директива не е сред разпоредбите, по отношение на които член 86 предоставя на държавите членки свобода на действие при тяхното прилагане.
31. В този смисъл, установеният с Директива 2007/64 хармонизиран режим на отговорност за неразрешени или неточно изпълнени транзакции не може да се конкурира с алтернативен режим на отговорност по националното право, който се основава на същите факти и същото основание, освен когато не се засяга така хармонизираният режим и не се пакърняват целите и полезното действие на тази директива (т. 45 от решението).
32. В т. 67 от решението е изяснено, че когато приложимото национално право предвижда това, доставчикът на платежни услуги може да бъде принуден да понесе последиците от небрежността си при изпълнението на платежна транзакция, по-специално когато не е проверил, че транзакцията действително е била разрешена от ползвателя на платежни услуги, доколкото с подобна небрежност е била причинена вреда на трето лице.
33. Съгласно българското обективно търговско право договорът за разплащателна сметка е смесен, като съчетава в себе си както договор за неправилен паричен влог, така и възмезден мандатен договор (банката е длъжна да открие сметка на едно лице, чрез която приема и извършва по негово поръждане плащания по наличните суми срещу определено възнаграждение).
34. Следователно, за договора за разплащателна сметка са приложими както нормативните правила, уреждащи мандатния договор, така и тези, регламентиращи договора за банков паричен влог. Именно съгласно правната норма, уредена в чл. 422, ал. 3 от

българския ТЗ, при загубване, унищожаване или открадване на издадения влог документ влогодателят е длъжен незабавно писмено да уведоми банката, като банката се освобождава от отговорност, ако преди получаване на уведомлението **добросъвестно** е платила сума на лице, което **въз основа на недвусмислени обстоятелства се явява овластено да получи сумата**.

35. В този смисъл е общата разпоредба на чл. 75, ал. 2 от българския ЗЗД, който урежда правния институт за изпълнение на предполагаем кредитор, като длъжникът се освобождава, ако добросъвестно е изпълнил задължението си към лице, което, въз основа на недвусмислени обстоятелства, се явява овластено да получи изпълнението.
36. Този правен институт, основаващ се на принципа на добросъвестността на частноправните субекти при сключване и изпълнение на договори, е познат и на други законодателства от континенталната (романо-германската) правна система.
37. В случай обаче че националната юрисдикция проведе единствено буквално (лексикално), а не телеологично, логическо и систематическо тълкуване на уредените в Директивата основания за освобождаване на доставчика на платежни услуги от отговорността при неразрешена платежна операция – когато платецът е причинил загубите при неразрешени платежни трансакции с измама или с неизпълнението на едно или повече от задълженията му по чл. 56 от Директивата умишлено или поради груба небрежност, би се достигнало до хипотези, при които, въпреки че доставчикът на платежни услуги е действал добросъвестно (с грижата на добрия търговец), би понесъл изцяло отговорността от извършената неразрешена платежна операция.
38. В този случай, за да се освободи от отговорност, на доставчика на платежните услуги е възложена доказателствената тежест да установява квалифицираната форма на вина на платеца, който трябва да е действал при умисъл (вкл. с измамливо намерение) и груба небрежност.
39. Но в съдебната практика са известни случаи, когато въпреки че доставчикът на платежните услуги е действал добросъвестно (при положената от него по-висока грижа на добрия търговец, в изпълнение на която е създал всички необходими предпоставки, основани на науката, техниката, търговските обичаи и добрата търговска практика, за да не настъпят вредите), са причинени вреди на платеца, макар и той да не е действал при квалифицирана форма на вината (при умисъл, груба небрежност или с измамливи намерения).
40. Именно при такива случаи доставчикът на платежни услуги би носил отговорност при неразрешена платежна операция, ако не успее да установи виновното противоправно поведение на платеца и то при квалифицираната форма на вината.
41. Следователно, доставчикът на платежни услуги би бил поставен под угрозата да поеме значителни имуществени загуби, макар и да е бил **добросъвестен**, т.е. да е извършил всички необходими действия, които съответстват на нормативните изисквания и добрата търговска практика, които европейският и националният законодател възлага на добрия търговец.
42. В този смисъл, добросъвестните доставчици на платежни услуги биха били

изключително предпазливи в своята търговска дейност при осъществяване на платежни услуги дори и при най-обичайните ситуации, което би довело до забавяне на процеса по платежните разплащания или до отказ за изпълнение на платежни искания или нареждания – при формално (от външна страна) редовни платежни инструменти, което би било в противоречие с целта на Директивата, насърчаваща свободното движение на услуги и капитали.

43. Но с оглед на изискванията по чл. 86 от Директивата за настоящия съдебен състав възниква затруднение дали ако доставчикът на платежните услуги е действал добросъвестно и от формална (от външна) страна представеният пред него платежен инструмент е редовен, може да се приложи националното право и по конкретно правилото на чл. 75, ал. 2 ЗЗД, уреждащ правния институт за изпълнение на путативен кредитор, с оглед на обстоятелството, че по делото по главното производство не се твърди, че платежният документ е загубен, откраднат или незаконно присвоен, а се поддържа, че от външна страна той би създал убеденост у доставчика на платежните услуги, че е редовен.
44. При осъществената от настоящия съдебен състав международна съдебна поръчка се изяснява, че съгласно чл. 69, ал. 1 и ал. 3 от италианския Закон № 89/16.02.1913 г. за работа на нотариуса и нотариалните архиви нотариусите могат да извършват (като един от видовете нотариални удостоверявания) препис от пълномощни, като те (преписите) трябва да са заверени от нотариуса с подпис, печат и декларация, вкл. и с официалното удостоверително изявление (притежаващо обвързваща съда материална доказателствена сила), че преписите съответстват по съдържание с оригинала на документа („като верни с оригинала“). По българското гражданско процесуално право, уреждащо охранителните (нотариалните) производства, също е регламентирано такъв вид нотариално удостоверяване – чл. 596, т. 2, предл. последно ГПК, във вр. с чл. 591, ал. 1 ГПК.
45. От ответника се твърди, че представеният по делото документ (пълномощно) е препис от оригинал на пълномощно с нотариална заверка на подписа на упълномощителя – г-н С., извършена от компетентен италиански нотариус, като обстоятелството, че преписът съответства на оригинала, е удостоверено от същия нотариус.
46. Истинността на този препис от оригинала на нотариално завереното пълномощно е удостоверена от компетентен държавен орган на Република Италия – зам.-прокурор на Републиката, чрез полагане на апостил - съобразно правилата на Хагската конвенция за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове от 1961 г.
47. Съгласно чл. 2, изр. 2 от тази Конвенция удостоверянето истинността на документа с апостил обхваща истинността на подписа и качеството, в което е действало лицето, подписало документа.
48. Именно чрез използване на този документ (оригинал на препис на нотариално заверено пълномощно с апостил) лицето, което се е представило пред служителите на банката като пълномощник на г-н С., е извършило разпоредителни действия от името

на титуляря на банковата сметка в полза на трети лица – получатели на платежните услуги.

49. В този смисъл, без използване на специалното (изричното) пълномощно Е. Б. не би могъл да се разпорежи с авоарите на г-н С. по неговата банкова сметка (твърди си от банката, че при откриване на разплащателната сметка титулярят е отказал модерен начин за разплащане и сигурност на платежните операции – интернет банкиране и есемес известяване, като е заявил, че има намерение да оперира с тези авоари чрез пълномощник). Тъй като това пълномощно овластява пълномощникът да извършва разпоредителни действия от името на платеща, този документ би могъл да се квалифицира като „платежен инструмент“ по смисъла на дефинитивната правна норма, уредена в чл. 4, т. 23 от Директивата – той е част от процедурата, използвана от ползвателя на платежни услуги с цел подаване на платежно нареждане.
50. За да бъде разрешена, платежната транзакция трябва да е извършена въз основа на дадено съгласие от платеща – арт. чл. 54, ал. 1 от Директивата, а това съгласие предполага доказване на авторството на волеизявлението, удостоверено в платежното нареждане (т. нар. формална доказателствена сила на документа), което е свързано с установяване автентичността на платежната транзакция (процедурата, която позволява на доставчика на платежна услуга да провери използването на **конкретен платежен инструмент**, включително неговите **персонализирани защитни характеристики**). А по силата на чл. 59 от Директивата процесуалното задължение (доказателствената тежест) за установяване автентичността на платежната транзакция принадлежи на доставчика на платежните услуги.
51. В този смисъл, ако доставчикът на платежните услуги установи автентичността на платежния инструмент (редовността на процесното пълномощно, въз основа на което са извършени разпоредителни действия с авоара в банковата сметка, чийто титуляр е ищещът), ще бъде доказано съгласието на платеща (от чието име пълномощникът извършва разпоредителни действия, които ще се отразят непосредствено в правната сфера на титуляря на разплащателната сметка) и извършените платежни транзакции биха били разрешени по смисъла на чл. 54 от Директивата.
52. Настоящият съдебен състав намира, че в случая производството следва да бъде спряно на основание чл. 631, ал. 1 ГПК, поради отправянето на преюдициално запитване.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определението, постановено в о. с. з. на 26.04.2022 г., с което съдът е приключил съдебното дирене и дал ход на устните състезания.

ОТПРАВЯ преюдициално запитване от СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД до СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ по следните три въпроса:

- 1) Дали пълномощното, с което от името на платеща пълномощникът извършва акт на

имууществено разпореждане чрез платежно нареждане, представлява платежен инструмент по смисъла на чл. 4, т. 23 от Директивата?

2) Дали положеният апостил от компетентен чуждестранен държавен орган по Хагската конвенция за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове от 1961 г. е част от процедурата по установяване автентичността както на платежния инструмент, така и на платежната транзакция по смисъла на чл. 4, т. 19, във вр. с чл. 59, ал. 1 от Директивата?

3) Когато платежният инструмент (вкл. такъв, който овластява трето лице да извърши разпоредителните действия от името на платеща) е редовен от формална (външна) страна, може ли националният съд да приеме, че платежната транзакция е разрешена, а именно че платецът е дал съгласие за нейното извършване?

СПИРА производството по гр. д. № 2327/2021 г. по описа на САС, I ГО, 8 състав.

ДА СЕ ИЗПРАТИ настоящото Определение на Секретариата на Съда на европейския съюз на електронен адрес: ECJ-Registry@curia.europa.eu.

ПРЕПИС от настоящото Определение, ведно с препис от исковата молба, отговора на исковата молба, Договор за разплащателна сметка от 22.11.2017 г. с Общите условия към него, Препис от Пълномощно с рег. № 66163/30089/05.12.2017 г., върху което е положен на 12.12.2017 г. апостил от зам.-прокурор Е. Г. (на италиански език и с превода на български език, чиито четливи копия се намират от л. 137 до л. 142 от кориците на първоинстанционното дело) и Решение № 263073/13.05.2021 г., постановено по гр. д. № 1608/2019 г. по описа на СГС, ГО, I-11 състав, да се изпрати с препоръчано писмо до Секретариата на Съда на Европейския съюз на следния адрес: Rue du Fort Niedergrünwald, L-2925 Luxembourg, LUXEMBOURG.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от настоящото Определение да се връчи на страните – за сведение, както и да се изпрати на председателите на ТК и ГК при ВКС на Република България!

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____